

weest was? Lag de eigenlijke ontrouw niet in het hart?.... Toch, — als ze hem de waarheid van hun jarenlangen, bedwongen strijd had kunnen doen gelooven; — ze wist, dat hij er dan anders tegenover zou hebben gestaan; dat hij 't dan, als hij kalm was geworden, toch weer „meisjes-gedoe” zou hebben genoemd; sentimenteele dwaasheid, die nu maar uit moest zijn, omdat ze niet eeuwig een kind kon blijven.... Hij zou haar onherstelbaar gekwetst hebben; maar hij zou haar mee teruggenomen hebben naar de kinderen! Als hij haar maar niet zoo had overrompeld! Haar tijd had gelaten te overdenken, te pleiten.... Maar wie kon er gisteravond bij hem geweest zijn, die zijn goedgebloovige laksheid tot zoo'n alles-vernielend wantrouwen had geprikkeld?

Moedeloos ging ze de rij van hun kennissen na; eigenlijk was er niemand, die ze niet tot het verraad in staat achtte. Echt mogen lijden hadden ze haar nooit, omdat ze nooit als een der hunnen had meegefeest, meegerod-deld, meegekibbelde; omdat ze zich altijd een beetje apart had gehouden, met die gelijkmatige welwillendheid, die vage vriendelijkheid, waar niemand vat op heeft en die impulsieve naturen meer kwetsen dan een flinke beleediging.

Haar man had het eerst vervelend gevonden; hij was zelf populair in zijn kring om zijn hang naar vertier, zijn goedrondheid ook, en hij was begonnen haar overal heen mee te nemen en haar dan op den terugweg te onderhouden over de dingen, die ze verkeerd had gedaan. Toen ze onverbeterlijk bleef en zelfs niet de goede wil toonde om zich aan te passen, had hij zijn leven van uitgaan alleen voortgezet en slechts als de réunie bij hun aan huis was, moest ze mee aanzitten in den luidruchtigen kring, in den walm van tabak en bier, terwijl de gesprekken hinderlijker werden, naarmate de avond vorderde....

Toen, na hun eerste, binnenlandsche verlof, had ze den nieuwen, onge-trouwden assistent ontmoet, de man met het smalle gezicht en de jongens-achtig dunne beenen, die niet geschreeuwd had of bulderend gelachen; maar die, toen er een bedenkelijke grap werd verteld, de onwil onmiddellijk in haar oogen had gezien en zacht gezegd: „Misschien is het beter, dat u nu weggaat, mevrouw.... Het wordt wat ruw, als er meer gedronken is.”

En zoo was het eigenlijk begonnen, met zijn begripende zorg, als de toon der anderen haar kwetste; met zijn belangstelling voor haar kleine liefhebberijen van batikken en kantklossen; met zijn raadgevingen voor haar orchideeën-kweekerijtje en haar chevelures; met zijn genegenheid voor haar schuwe, verlegen kinderen vooral....

God, dacht ze ineens met een schrik; het kòn toch niet, dat ze niet meer naar hun toe mocht. Dat kon geen macht haar toch verbieden; zij had toch het eerste recht op hun.... Ze hadden al zoo ontroostbaar gehuild, omdat oom Otto wegging; moesten ze haar dan ook nog missen? En ze